

Sygn. akt V KO 19/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie z zażalenia **C. K. i M. K.**,
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 25 czerwca 2015 r. o umorzeniu śledztwa, sygn. akt Ds. [...],
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 marca 2016 r.
wniosku Sądu Rejonowego w G.
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

uwzględnić wniosek i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w G. wystąpił o przekazanie do rozpoznania w trybie art. 37 k.p.k. innemu równorzędnemu sądowi zażalenia C. K. i M. K. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 25 czerwca 2015 r. o umorzeniu śledztwa. We wniosku wskazano, że umorzone śledztwo dotyczy 11 przestępstw, których dopuścić mieli się: Prokurator Rejonowy w G. oraz troje prokuratorów Prokuratury Rejonowej w G. Sąd Rejonowy w G. uznał, że rozpoznanie zażalenia w tej sprawie przez Sąd Rejonowy w G. może – ze względu na nieuniknione kontakty zawodowe sędziów tego Sądu i prokuratorów, których dotyczy ta sprawa – wywołać subiektywne wrażenie braku warunków do bezstronnego orzekania. Wobec powyższej konstatacji, Sąd

Rejonowy uznał za uzasadnione wystąpienie z inicjatywą, o której mowa w art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w G. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy w G. stanął przed koniecznością rozpoznania zażalenia w przedmiocie umorzenia śledztwa dotyczącego przestępstw zarzucanych prokuratorom Prokuratury Rejonowej w G., w tym samemu Prokuratorowi Rejonowemu. Jak trafnie zauważył wnioskujący Sąd, kontakty zawodowe prokuratorów i sędziów są w funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości nieuniknione, a z uwagi na swoją częstotliwość, zwłaszcza w niedużych sądach, do jakich należy Sąd wnioskujący, mogą stwarzać wrażenie kontaktów intensywnych i bliskich. Z tego względu, w ocenie Sądu Najwyższego rozpoznanie niniejszej sprawy w Sądzie Rejonowym w G. mogłoby tworzyć subiektywne przekonanie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Nie bez znaczenia jest przy tym to, że sprawy o przestępstwa popełnione przez osoby pełniące urząd prokuratora w związku z wykonywaniem przez nich zawodu budzą szczególne zainteresowanie społeczne. Okoliczności powyższe, nawet gdyby nie kwestionować tego, że brak jest obiektywnych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Rejonowego w G., prowadzą do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy, najlepiej zaś sąd położony poza okręgiem Sądu Okręgowego w P., tj. Sąd Rejonowy w S.

Wobec powyższego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

l.n